

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 23CoCsp/42/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8219201611
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kohút
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8219201611.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Kohúta a sudcov JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Anny Ilčinovej v právnej veci žalobkyne: H. K., X.. XX.XX.XXXX, L. Z. XX, zastúpenej advokátom Mgr. Matúšom Mackom, Karpatská 804/10, Svidník, IČO: 50424777, proti žalovanému Prima banka Slovensko, a.s. Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, zastúpenému advokátkou JUDr. Janou Zimmermannovou, Trieda KVP 1 - OC Billa, 040 23 Košice, IČO: 35570491, o primerané zadost'učinenie v sume 4.216,36 eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č.k. 1Csp/54/2019-92 zo dňa 18.6.2020, takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti do výšky 500,- eur.

V prevyšujúcej časti mení rozsudok súdu prvej inštancie a žalobu vo zvyšku zamietla.

Žalobkyňa má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozhodol takto:

„Žalovaný je p o v i n n ý žalobkyni zaplatiť 2.000,- Eur, v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti súd žalobu z a m i e t a .

Žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100%, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplataenia primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 4.216,36 eur a náhradu trov konania. Žalobu odôvodnila tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 6Csp/19/2018 bola ako žalovaná v postavení spotrebiteľky. Terajší žalovaný si v pôvodnom konaní uplatňoval nárok na zaplataenie sumy 4.216,36 eur s príslušenstvom. Okresný súd Bardejov žalobu v celom rozsahu zamietol rozsudkom zo dňa 25.10.2018, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu Prešov sp. zn. 7Co/19/2019 zo dňa 30.5.2019, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 21.6.2019. Žalovaný s podanou žalobou nesúhlasil.

3. Na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ustanovenia § 3 ods. 3, 5, § 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa s tým, že v prejednávanej veci je predmetom konania

nárok žalobkyne uplatnený podľa ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v sume 4.216,36 eur, teda sumy, o ktorú sa chcel žalovaný podľa žalobkyne na jej úkor obohatiť v konaní vedenom tunajším súdom pod sp. zn. 6Csp/19/2018.

4. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa preukázala splnenie základných formálnych zákonných predpokladov v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. Má totiž nepochybne postavenie spotrebiteľa a bolo rozhodnuté o porušení jej práv, ktoré jej priznávajú právne predpisy týkajúce sa ochrany spotrebiteľa (OZ, zákon č. 129/2010 Z. z., aj zákon č. 250/2007 Z. z., a to aj v pôvodnom konaní sp. zn. 6Csp/19/2018), na základe ktorých bola žaloba v pôvodnom konaní sp. zn. 6Csp/19/2018 zamietnutá, pričom bola konštatovaná bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru a zaplatenie istiny poskytnutého úveru (viac o 228,94 eur; vid' bod 6 odôvodnenia). Žalobkyňa bola v pôvodnom konaní aktívna, voči žalobe sa bránila a s úspechom sa domohla ochrany svojich práv vyplývajúcich z vyššie citovaných právnych predpisov. Teda splnila aj ďalší predpoklad uvedený v citovaných ustanoveniach § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., t.j. úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti. O uvedenom nemal súd prvej inštancie žiadne pochybnosti. Kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom zodpovedá je zrejme - žalovaný, ktorý si takýto nárok uplatnil na súde podanou žalobou.

5. Z uvedeného vyplýva, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie žalobkyne vznikol. Navyiac spomínaným porušením jej práv mohlo dôjsť aj k ujme materiálnej, a to vo výške žalobou uplatneného nároku v sume 4.216,36 eur, do sumy 228,94 eur k nej aj došlo, o čom svedčí výrok rozsudku vo veci sp. zn. 6Csp/42/2018. Teda došlo by k navýšeniu povinnosti žalobkyne na zaplatenie o 60 % oproti sume poskytnutého úveru a sume reálnej zákonnej povinnosti žalobkyne na zaplatenie. Na uvedené poukázal aj súd prvej inštancie v rozsudku vo veci sp. zn. 6Csp/19/2018. Avšak ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. nepožaduje ako podmienku priznania nároku reálne spôsobenú ujmu spotrebiteľovi.

6. Z vyššie uvedeného mal súd prvej inštancie za to, že žalovaný nepostupoval proti žalobkyne ako spotrebiteľovi s odbornou starostlivosťou a chcel sa na jej úkor nezákonne obohatiť. Takto žalobkyňa skutočne znášala stav právnej neistoty, zbytočne by bola povinná platiť sumu, na ktorú nebol zákonný nárok (nad rámec poskytnutého úveru, nebyť konania 6Csp/19/2018, pričom do výšky 228,94 eur plnila navyiac oproti povinnosti). V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že bola vystavená porušeniu práva, ktoré bolo spôsobilé spôsobiť jej ujmu v majetkovej sfére, a v časti ju aj spôsobilo.

7. V tomto súd prvej inštancie poukázal, že zohľadnil aj skutočnosť, že žalobkyňa do dňa podania pôvodnej žaloby uhradila sumu, ktorú bola povinná zaplatiť, teda poskytnutú istinu úveru.

8. Po zhodnotení vyššie uvedených skutočností, súd prvej inštancie dospel k záveru, že je potrebné žalobkyne priznať primerané finančné zadosťučinenie, nakoľko jej právo ako spotrebiteľa bolo porušené, avšak nie vo výške, ktorú žalobkyňa požaduje. Na základe uvedeného, je podľa názoru súdu prvej inštancie suma, ktorú požaduje žalobkyňa ako primerané finančné zadosťučinenie (4.216,36 eur), neprimerané vysoká a nemožno ju priznať v celom rozsahu. Preto súd prvej inštancie s ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti (porušenie práv spotrebiteľa s prihliadnutím na odôvodnenie rozhodnutia vo veci sp. zn. 6Csp/19/2018) po zhodnotení všetkých kritérií a funkcií primeraného finančného zadosťučinenia dospel k záveru, že primeranou sumou finančného zadosťučinenia je suma 2.000,- eur (teda vo výške takmer 1/2 z uplatneného nároku). Priznaná suma je primeraná zistenému skutkovému stavu, predstavuje takmer 1/2 sumy, o ktorú by sa žalovaný na žalobkyne bezdôvodne obohatil, ak by došlo k plneniu dlhu podľa jeho vyčíslenia v žalobe vo veci sp. zn. 6Csp/19/2018. Súd prvej inštancie zohľadnil, že časť ujmy bola priznaná ako bezdôvodné obohatenie vo veci sp. zn. 6Csp/42/2018. Preto priznanú sumu súd považoval aj za nástroj satisfakcie, ktorej úlohou je vyrovnať narušenú rovnováhu voči tomu, kto právo spotrebiteľa porušil. Kto ho porušil je evidentné, t.j. žalovaný. Uvedené splní aj účel sankčného charakteru primeraného finančného zadosťučinenia pre veriteľa, ktorý sa nechoval v súlade tzv. prezumpciou znalosti práva.

9. Vzhľadom k uvedenému súd prvej inštancie žalobe vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. v sume 2.000,- eur (teda necelú 1/2 uplatneného nároku).

10. Z vyššie uvedených dôvodov súd prvej inštancie neakceptoval námietky žalovaného a neprihliadal na jeho argumentáciu udávanú v jeho vyjadreniach, nakoľko vo vzťahu k posúdeniu veci súdom nemali právnu relevanciu. S jeho námietkami voči uplatnenému nároku sa súd prvej inštancie vyporiadal vyššie v odôvodnení rozhodnutia. Čo sa týka porovnávania výšky finančného zadosťučinenia podľa zákona č. 250/2007 Z. z. s finančným zadosťučinením, nemajetkovou ujmom upravenou inými právnymi predpismi (ujma na zdraví, ujma spôsobená trestným činom a pod.), k uvedenému súd prvej inštancie dodáva, že uvedené nie je dosť možné porovnať, nakoľko každý právny predpis, ktorý uvedenú problematiku upravuje vychádza z rozdielnych hypotéz právnej normy, upravuje iným spôsobom podmienky na priznanie zadosťučinenia, či rôznym spôsobom upravuje jeho výšku, či osoby povinné na plnenie. Z tohto dôvodu je aj predmet dokazovania v týchto konaniach rôzny a úplne odlišný od dokazovania vo veci primeraného finančného zadosťučinenia podľa predpisov na ochranu spotrebiteľa.

11. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 CSP tak, že ich náhradu žalobkyni priznal v rozsahu 100 %, keďže v konečnom dôsledku rozhodnutie súdu vo veci záviselo od jeho posúdenia súdom. O výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením postupom podľa § 262 ods. 2 CSP.

12. Proti uvedenému rozsudku, a to proti jeho výroku I., ktorým bolo žalobe čiastočne vyhovené, ako aj proti výroku III., ktorým súd prvej inštancie rozhodol o nároku na náhradu trov konania podal žalovaný včas odvolanie z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. V dôvodoch svojho odvolania ďalej žalovaný uviedol, že ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. uvádza, že proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa, môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinností ustanovených týmto zákonom a osobitnými predpismi má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinností ustanovených týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Základným predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia nie je len porušenie práva alebo povinností podľa osobitných predpisov, ale aj domáhanie sa ochrany svojich práv spotrebiteľa proti porušiteľovi na súde tak, ako to uvádza prvá veta citovaného odseku 5. Splnenie hypotézy právnej normy v prvej vete citovaného odseku je nevyhnutnou podmienkou pre naplnenie dispozície právnej normy o poslednej vete citovaného odseku. Zároveň žalovaný poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 14.9.2016, podľa ktorého najvyšší súd tak vo svojom uznesení vyjadruje aktivitu spotrebiteľa, napríklad pri určení neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve, teda žalobu iniciovanú spotrebiteľom. Takéto konanie podľa žalovaného na strane žalobkyne nebolo preukázané, nie je ani dané, a preto nedošlo k splneniu hypotézy právnej normy v prvej vete citovaného odseku. Je tak zrejmé, že žalobkyňa nespĺnila podmienku, na základe ktorej by mala právo na primerané finančné zadosťučinenie. Pokiaľ súd prvej inštancie v bode 14 rozsudku, a opakovane aj v úvode bodu 19 rozsudku argumentuje, že žalobkyňa má nepochybne postavenie spotrebiteľa, bolo rozhodnuté o porušení jej spotrebiteľských práv a že v súdnom konaní sa aktívne bránila, tak tieto dôvody, z ktorých súd prvej inštancie odvodzuje právo na primerané finančné zadosťučinenie, nie sú podľa žalovaného správne a nie sú v súlade s vyššie uvedeným uznesením najvyššieho súdu.

13. V rozhodnutí súdu prvej inštancie ďalej podľa odvolateľa absentujú dôvody, pre ktoré súd prvej inštancie žalobkyni priznal finančné zadosťučinenie vo výške 2.000,- eur, nakoľko dôvod uvádzaný v bode 19 rozsudku, že žalobkyňou žiadaná suma vo výške 4.216,36 eur je neprimeraná, pričom suma vo výške takmer 1 z uplatneného nároku je primeraná, nie je argumentačným dôvodom.

14. Poukazom na uvedené preto žalovaný žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobu zamietol s tým, že žiadal, aby mu odvolací súd priznal náhradu trov konania v plnej výške.

15. Žalobkyňa sa k podanému odvolaniu žalovaného nevyjadrila.

16. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, v rámci kompetencií vyplývajúcich z ustanovenia § 34 CSP, po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), prejednal odvolanie podané žalovaným a preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil odvolacie pojednávanie podľa § 385 CSP (a contrario) a na tomto pojednávaní zopakoval, či doplnil dokazovanie vykonané prvoinštančným súdom. Právnym dôsledkom takéhoto

postupu odvolacieho súdu je jeho viazanosť skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 382, § 385 CSP). Pri preskúvaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd uverejnil v zákonom stanovenej lehote miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 378 ods. 2, § 219 ods. 1, 3 CSP). Po prieskume napadnutého rozhodnutia podľa vyššie uvedených zásad (§ 379, § 380 ods. 1, 2 CSP) dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalovaného je čiastočne dôvodné a rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné zmeniť

17. Podľa § 388 odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

18. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

19. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

20. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd na tomto mieste zdôrazňuje, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že došlo k naplneniu tohto odvolacieho dôvodu, pretože súd prvej inštancie nesprávne zistil splnenie podmienok pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia.

21. K nesprávnemu právnemu posúdeniu veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7Cdo/7/2010). Rovnako došlo aj k naplneniu tejto odvolacej námietky, a to tým, že súd prvej inštancie použil síce správny právny predpis, ale tento nesprávne aplikoval na predmetný prípad.

22. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa

môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

23. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Podmienky vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie sú formulované v ustanovení § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne na to, aby žalobcovi mohlo byť priznané právo na primerané finančné zadosťučinenie. Z poslednej vety uvedeného zákonného ustanovenia tak možno vyvodíť, že týmito podmienkami sú: (i) úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej predmetným zákonom alebo osobitnými právnymi predpismi a (ii) domáhanie sa primeraného finančného zadosťučinenia od subjektu, ktorý zodpovedá za porušenie konkrétneho práva alebo povinnosti.

24. Samotné ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa v prvej podmienke viaže vznik práva na finančné zadosťučinenie na úspešné uplatnenie porušenia práva spotrebiteľa a takýmto môže byť aj žaloba o zaplatenie sumy podaná zo strany žalovaného ako dodávateľa. Vo vzťahu k samotnému pojmu úspešné uplatnenie práva alebo povinnosti ako prvej podmienky odvolací súd uvádza, že k naplneniu tejto podmienky dochádza nie len v tých prípadoch, kedy si spotrebiteľ v pôvodnom konaní v postavení žalobcu uplatní porušenie práva alebo povinnosti proti dodávateľovi, ale aj vtedy, keď v pôvodnom konaní v postavení žalovaného tak urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľovi uplatnenému nároku. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na to, že právo na primerané finančné zadosťučinenie nevzniká podaním žaloby, resp. obranou spotrebiteľa v pôvodnom konaní, ale až momentom kedy dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva a lebo povinnosti na súde, čo vyplynie až z právoplatného rozhodnutia súdu vydaného v pôvodnom konaní, pretože až týmto momentom dôjde k naplneniu prvého predpokladu na úspešné domáhanie sa práva na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

25. Odvolací súd v súvislosti s výkladom samotného pojmu úspešné uplatnenie práva zo strany spotrebiteľa poukazuje aj na interpretačné pravidlo citované v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Obdo/45/2012, zo dňa 24.6.2013, podľa ktorého pri nejednoznačnom výklade akejkolvek problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa je potrebné uprednostniť vždy ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa.

26. Vzhľadom na vyššie uvedené možno konštatovať, že v predmetnom prípade právoplatným ukončením konania vedeného na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 6Csp/19/2018 po tom, ako rozsudok prvoinštančného súdu v tejto veci potvrdil svojím rozsudkom Krajský súd v Prešove v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 7Co19/2019, bol naplnený prvý predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti umožňujúci žalobcovi požadovať od žalovaného právo na primerané finančné zadosťučinenie.

27. Čo sa týka výšky súdom prvej inštancie priznaného finančného zadosťučinenia, ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa neustanovuje žiadne kritériá pre vymedzenie výšky, resp. spôsob výpočtu finančného zadosťučinenia pre spotrebiteľa. Podľa názoru odvolacieho súdu, bez stanovenia kritérií pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia, je v danom prípade potrebná komparácia z odškodnení iných nemajetkových ujmov v zmysle vnútroštátnych právnych predpisov (nevylučujúc európske konania), pri ktorých dochádza k ujme fyzickej osoby ďaleko závažnejším a už nezvratiteľným spôsobom.

28. Hoci odvolací súd nepopiera, že pri rozhodovaní o nároku na finančné zadosťučinenie je potrebné prihliadať na konkrétne okolnosti prípadu, k argumentu žalovaného, že zo žiadneho záveru súdu prvej inštancie nevyplýva, akou úvahou, právnym posúdením a vyhodnotením akých skutkových zistení súd dospel k sume 2.000,- eur, uvádza, že to bol žalovaný, kto nepostupoval s odbornou starostlivosťou. Nielenže uzatvoril so žalobkyňou zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorá nemala zákonom požadované

náležitosti, a preto tento úver bol súdmi vyhodnotený ako bezúročný a bezpoplatkový, ale potom ako žalobkyňa poskytnutý úver vo výške 7.000,- eur preplatila o sumu 228,94 eur, aj napriek tejto skutočnosti iniciovala vyššie uvedené súdne konanie.

29. Odvolací súd konštatuje, že vzhľadom na závažné viacnásobné porušenie práv žalobkyne, ktorej obrany sa navyše úspešne domohla v konaní pred súdom, je priznané finančné zadosťučinenie plne dôvodné. V tejto súvislosti však zdôrazňuje, že jeho priznanie vo výške 2.000,- eur nepovažuje za primerané povahe a rozsahu porušeniu práv žalobkyne. Aj keď bola žalobkyňa nútená v dôsledku konania žalovaného domáhať sa ochrany svojich práv prostredníctvom súdneho konania, ktoré určitým spôsobom zasahuje do bežného života spotrebiteľa a je spôsobilé mu privodiť ujmu v súkromnom živote vo forme strachu, nepríjemných pocitov a iné, nemožno opomenúť ani skutočnosť, že primárnou funkciou primeraného finančného zadosťučinenia je funkcia satisfakčná, teda aby mohla byť žalobkyni poskytnuté zadosťučinenie. Pri určovaní takejto výšky zadosťučinenia by mal súd vždy zohľadniť aj výšku náhrad stanovených zákonom v oveľa závažnejších prípadoch, napríklad v prípadoch stanovených náhrad za bolesť, či sťaženie spoločenského uplatnenia, alebo odškodnenie pre obeť trestných činov. Komparáciou napríklad so Zákonom o obetiach trestných činov č. 274/2017 Z. z. je suma požadovaná žalobkyňou takmer totožná so sumou priznávanou obetiam sexuálneho násillia, pričom podľa zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia sa odškodnenie bolesti pohybuje v medziach od 600,- eur po 2.200,- eur pri komplikovaných zlomeninách s niekoľkomesačnou liečbou a náročnou rehabilitáciou. S poukazom na uvedené okolnosti odvolací súd považuje za primerané finančné zadosťučinenie vo výške 500,- eur, ktoré je adekvátne skutočnostiam prejednávaného prípadu a plní základný účel predmetného inštitútu, ktorým je poskytnutie satisfakcie žalobkyni - spotrebiteľovi a odradenie žalovaného od porušenia práv spotrebiteľov.

30. Na základe uvedených skutočností považuje odvolací súd odvolanie žalovaného za čiastočne dôvodné a vzhľadom na uvádzané dôvody odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti do výšky 500,- eur ako vecne správny potvrdil a postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 388 v prevyšujúcej časti zmenil a žalobu vo zvyšku zamietol.

31. O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 2 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP. Podľa tohto ustanovenia môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane, avšak nie v žiadanej výške. Ide o prípady, ak výška nároku závisí od úvahy súdu, čo je prípad prejednáwanej veci. Úvaha súdu sa teda týka skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia, nie čo do základu uplatneného nároku. Z tohto dôvodu priznal žalobkyni proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

32. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak:

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca, alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca, alebo nesprávny obsadený súd,
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 430 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky:

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxi dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená,
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v ods. 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods.1, 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné ak:

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desať násobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania, len príslušenstvo, pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písm. a) a b).

Na určenie výšky určenie minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v ods. 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacoch od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom, alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne a čoho sa dovolateľ domáha (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je:

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá ma vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec, alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou, alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a ochrane pred diskrimináciou, alebo odborovou organizáciou, a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 1, 2 CSP).

Rozsah v akom sa rozhodnutie napadá môže dovolateľ rozšíriť, len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).